Dosarul nr. 1r-235/25 Judecătoria Căușeni, sediul Ștefan Vodă
1-24045665-02-1r-05032025 Judecător: Smolnițchi Alexandra

D E C I Z I E
în numele Legii

30 iunie 2025 mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții de Apel Centru

În componența sa:
Președintele completului , judecător Robu Oxana
Judecătorii Schibin Vladislav
Cojocaru Olga

a judecat, în lipsa participanţilor la proces, în ordine de recurs, recursul avocatului Muntean Ivan, declarat în numele inculpatului Grebenciucov Sergiu, împotriva sentinţei Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă din 06 februarie 2025, în cauza penală privind învinuirea lui:

Grebenciucov Sergiu *****, IDNP *****născut la ***** în raionul Ștefan Vodă, domiciliat în orașul Ștefan Vodă, *****, cetățean al Republicii Moldova, neangajat în câmpul muncii, a îndeplinit serviciul militar, necăsătorit, nu are persoane la întreținere, cu studii medii profesionale, nu are grad de dizabilitate, anterior judecat, fără antecedente penale,

de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (1) din Codul penal,
Termenul de examinare a cauzei:
În prima instanță: 25 aprilie 2024-06 februarie 2025.
În instanța de recurs: 05 martie 2025- 30 iunie 2025
Procedura de notificare legal executată.

Asupra recursului, în baza materialelor din dosar şi a argumentelor invocate în recurs, Colegiul penal –

C O N S T A T Ă:

Prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă din 06 februarie 2025, a fost recunoscut Grebenciucov Sergiu *****, IDNP *****născut la *****, vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (1) din Codul penal fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 150 (o sută cincizeci) ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport. Sentința în cauză şi dispoziţia de executare se va trimite organului de probațiune în a cărui rază teritorială își are domiciliul Sergiu Grebenciucov –orașul Ștefan Vodă, s*****, care va asigura executarea pedepsei principale sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității și Agenției Servicii Publice care va asigura evidența pedepsei complementare. S-a comunicat lui Sergiu Grebenciucov că în caz de eschivare cu rea-voință de la munca neremunerată în folosul comunității, această pedeapsă se înlocuiește cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității. Documentul audio – discul optic CD-R care conține înregistrările video care reflectă momentul testării lui Sergiu Grebenciucov la data de 9 aprilie 2024 cu aparatul de tip „Drager”,

precum și documentul scris – tichetul Drager alcotest 6820 cu numărul testului 804 din 9 aprilie 2024, se vor păstra în continuare la dosar atâta timp cât se va păstra dosarul.

Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, la data de 9 aprilie 2024, Sergiu Grebenciucov a consumat băuturi alcoolice, după care, deținând permis de conducere asupra mijloacelor de transport, urmărind scopul de a se deplasa prin raionul Ștefan Vodă, 2 intenționat, a urcat la volanul automobilului de modelul „VAZ 2112" cu numărul de înmatriculare „*****" și contrar lit. a) pct. 14 din Capitolul II al Regulamentului circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009, care prevede că „Conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate", a condus unitatea de transport indicată. În timpul deplasării, la 9 aprilie 2024, aproximativ până la ora 17:39, Sergiu Grebenciucov, conducând mijlocul de transport prin rsionul Ștefan Vodă, traseul L-510, a oprit automobilul la semnalul echipajului angajaților poliției.

În cadrul discuției, Sergiu Grebenciucov avea semne vizibile a stării de ebrietate alcoolice, iar ca rezultat el a fost supus testării cu alcotesterul „Drager", pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, în urma căruia s-a constatat, că ultimul se afla în stare de ebrietate alcoolică cu concentrația de alcool în aerul expirat de 1,29 mg/l, ceea ce potrivit art.13412 alin. (3) din Codul penal, reprezintă stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Prin acțiunile sale intenționate Grebenciucov Sergiu a comis infracțiunea prevăzută de art. 264^1 alin. (1) din Codul penal, adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

În cadrul ședinței de judecată preliminare din 12 decembrie 2024, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul Grebenciucov Sergiu a declarat personal, printr-un înscris autentic (f. d. 95) că își recunoaște vina, recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și nu cere administrarea de noi probe. A susținut că solicită examinarea cauzei penale în baza probelor administrate în faza de urmărire penală pe care le recunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

Nefiind de acord, la data de 20 februarie 2025, în termenul legal de contestare, avocatul Muntean Ivan, în interesele inculpatului Grebenciucov Sergiu a declarat recurs împotriva sentinței Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă din 06 februarie 2025, prin care solicită admiterea recursului, casarea sentinței în partea aplicării pedepsei în privința lui Grebenciucov Sergiu *****, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care lui Grebenciucov Sergiu pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264^1 alin.(1) Cod penal să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 150 de ore, fără anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

În motivarea recursului se invocă, că instanța de fond nu a luat în considerație toate circumstanțele privind individualizarea corectă a pedepsei ce urmează a fi stabilite, fapt care a dus în viziunea apărării la condamnarea prea aspră a inculpatului Grebenciucov Sergiu.

Menționează că, până la începerea cercetării judecătorești, în instanța de fond, inculpatul Grebenciucov Sergiu a solicitat examinarea cauzei penale în procedura recunoașterii probelor administrate în faza de urmărire penale, recunoscând integral vina, faptele indicate în rechizitoriu și probele administrate, fară a solicita examinarea probelor suplimentare, iar în cadrul dezbaterilor judiciare partea apărării a pledat ca prin prisma art.79 Cod penal, ținând cont de faptul că inculpatul Grebenciucov Sergiu prestează servicii de reparație și construcție, respectiv în viața cotidiană are nevoie zilnic de a se deplasa cu automobilul personal, să-i fie aplicată inculpatului o pedeapsă fără aplicarea pedepsei complementare prevăzută la art.264^1 alin.(l) Cod penal și anume fără anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, însă prin sentința

instanței de fond cererea dată a fost ignorată neîntemeiat reieșind din care motive consideră că inculpatului i s-a aplicat o pedeapsă prea aspră în circumstanțele expuse.

Potrivit prevederilor art.78 alin.(2) Cod penal, în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa complementară care nu este obligatorie („cu sau fără") prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită poate fi înlăturată. Pedeapsa complementară obligatorie poate fi înlăturată numai în condițiile art.79 alin.(l) Cod penal. Astfel, conform art.78 alin.(5) Cod penal, dacă există circumstanțe atenuante excepționale, pedeapsa poate fi aplicată conform prevederilor art.79 Cod penal.

Invocă prevederile art.79 Cod penal și indică că pedeapsa stabilită nu corespunde circumstanțelor constatate pe prezenta cauză penală, cât și scopului pedepsei penale, or conform art.61 Cod penal pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, scopul pedepsei fiind restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

De asemenea, indică partea apărării că instanța nu a apreciat în deplină măsură toate circumstanțele cauzei la individualizarea pedepsei aplicate inculpatului Grebenciucov Sergiu, neadmițând prin urmare posibilitatea aplicării în privința inculpatului a prevederilor art. 79 Cod penal, or relevant este că deplasarea inculpatului având în vedere toate circumstanțele expuse însu-și de către inculpat în cadrul audierii acestuia în fața instanței și anume că va fi foarte dificilă și practic puțin posibilă posibilitatea de a munci în continuare fără a se deplasa la volanul autoturismului pe care îl deține, astfel că privarea acestuia de dreptul de a conduce mijloace de transport 1-ar lipsi definitiv de posibilitatea ca de sine stator și independent de a se deplasa pentru necesitățile personale inclusiv pentru a-și cîstiga existența.

Relevă că, având în vedere că în acțiunile inculpatului sunt prezente doar circumstanțe atenuante și anume faptul că inculpatul a recunoscut pe deplin vina de cele întâmplate încă de la faza urmăririi penale, se căiește sincer de cele comise și le regretă iar pe viitor promițând că nu va mai comite careva infracțiuni, cât și circumstanțe excepționale prin prisma faptului că munca pe care o prestează inculpatul zi de zi este legată nemijlocit de conducerea mijlocului de transport, este rațional de a fi aplicată inculpatului o pedeapsă mai blândă decât cea prevăzută de lege și anume fără a-i fi anulat dreptul de a conduce mijloace de transport, or consideră că modalitatea condamnării inculpatului fără aplicarea pedepsei complementare obligatorii în speță este în măsură să asigure reeducarea eficientă a inculpatului și exercitarea unui control ce vine să prevină antrenarea sa pe viitor în acțiuni delicvente, precum și faptul că reeducarea și corectarea inculpatului Grebenciucov Sergiu este posibilă și rațională în condiția că nu-i va fi anulat dreptul de a conduce mijloace de transport.

Potrivit art. 447 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. Instanța de recurs fixează data examinării și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Procurorul, avocatul și inculpatul au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Centru, referințe, completări la cererea de recurs, sau alte cereri/demersuri, însă acestea trebuie să parvină în instanța de recurs, înainte de data ședinței de judecată.

Astfel, ținând cont de faptul că participanții la proces au fost înștiințați despre data

examinării recursului și depunerii referinței fiind astfel întreprinse toate măsurile necesare în vederea respectării prevederilor art. 447 alin.(1) Cod de procedură penală a dispus examinarea cauzei fără prezența părților la proces.

Colegiul penal, examinând materialele cauzei penale, consideră recursul ca fiind nefondat şi pasibil de a fi respins, cu menținerea sentinței atacate ca fiind legală şi întemeiată, din următoarele considerente.

Potrivit art. 437 alin. (1) și (1[4]) Cod de procedură penală, pot fi atacate cu recurs, sentinţele pronunţate de judecătorii privind infracţiunile uşoare pentru săvârşirea cărora legea prevede în exclusivitate pedeapsa nonprivativă de libertate; sentinţele pronunţate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Conform art.448 Cod de procedură penală, judecând recursul, instanţa verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanţa de recurs. Instanţa de recurs este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

În particular, având-se în vedere recursul, raţiunea şi finalitatea exercitării căii de atac, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanţa ierarhic inferioară la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanşează, are un rol preventiv şi unul reparator.

Conform art.449 Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.

Studiind materialele dosarului și argumentele invocate în recurs, Colegiul penal apreciază, că la pronunţarea sentinţei contestate, prima instanţă, corect a stabilit circumstanţele de fapt şi de drept şi just a concluzionat că Grebenciucov Sergiu a comis anume infracţiunea imputată conform actului de învinuire.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii şi veridicităţii, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, Colegiul penal constată cu certitudine că, Grebenciucov Sergiu a comis infracţiunea prevăzută de art.264[1] alin.(1) Cod penal, cu semnele calificative- conducerea mijlocului de transport de către o persoană, care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Vinovăția lui Grebenciucov Sergiu a fost stabilită în baza probelor administrate la faza de urmărire penală fiind preluate de instanță în cadrul examinării cauzei în procedura art.364[1] Cod de procedură penală, fiind recunoscute și acceptate de către inculpat potrivit cererii depuse, fără administrarea probelor noi.

Judecând cauza în procedură simplificată, în conformitate cu art. 364[1] Cod de procedură penală, în situația în care inculpatul Grebenciucov Sergiu și-a recunoscut vinovăția incriminată, iar vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii este integral confirmată, Colegiul penal conchide că, prima instanță motivat și întemeiat a concluzionat referitor la vinovăția acesteia în comiterea infracțiunii imputate.

Din textul recursului formulat de către apărare, rezultă că sentința primei instanțe este contestată doar în partea pedepsei complimentare, iar ce ține de încadrarea juridică și vinovăție, sentința nu a fost atacată, respectiv temei pentru a interveni în sentință din oficiu, conform art.409 alin.(2) Cod procedură penală, lipsește.

În raport cu motivele invocate în cererea de recurs, Colegiul penal reține că, conform art.7

alin.(1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Conform art.61 alin.(1)-(2) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiunii atât din partea condamnaților, cât şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Colegiul penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Conform art.75 alin.(1)-(2) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanţa de judecată ţine cont de gravitatea infracţiunii săvîrşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia.

În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracţiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional şi se aplică atunci când gravitatea infracțiunii şi personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă şi nu şi-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracţiunii, se stabileşte numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menţionate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

La stabilirea pedepsei și mărimea acesteia urmează a ține cont de criteriile de individualizare a pedepsei. Prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei și la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și a pedepsei penale. Pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune. Pentru stabilirea unei pedepse echitabile, instanțele de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură și obiectiv, toate circumstanțele și datele care caracterizează atât negativ, cât și pozitiv persoana inculpatului și care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei și mărimii pedepsei.

Astfel, la individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța de apel ține cont de prevederile art.7, 61, 75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

Colegiul penal notează că, pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiunii atât de către condamnat, precum și de alte persoane or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal. Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale. Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

La caz, conform art. 16 alin. (2) Cod penal, infracțiunea săvârșită de către Grebenciucov Sergiu, se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare. Totodată, circumstanțe atenuante sau agravante stabilite de legislator la art. 76 și art. 77 Cod penal, nu se rețin. Cât privește recunoașterea aceasta nu se reține ca circumstanță atenuantă, deoarece acest moment se cuprinde în dispoziția prevederilor art. 364^1 Cod de procedură penală, iar aceasta ar însemna că aceleași situații de drept i se acordă o dublă valență juridică.

Colegiul penal constată că la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de fond corect a reținut ca fiind pertinente următoarele caracteristici ale inculpatului Grebenciucov Sergiu, care și-a recunoscut vina integral, cauza fiind examinată în procedura simplificată, prevăzută de art. 364^1 Cod de procedură penală, se căiește sincer în cele săvârșite, are comise contravenții (f.d.39) ,conform revendicării inculpatul anterior a fost judecat (f.d.42-43), neangajat în câmpul muncii, nu se află la evidența medicului psihiatru.

Sancțiunea prevăzută de art.264^1 alin.(1) Cod penal, conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, la momentul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (1) Cod penal de către inculpat, aceasta prevedea o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Prin urmare, Colegiul penal conchide, că instanța de fond just a concluzionat că Grebenciucov Sergiu urmează a fi condamnat în baza art. 264^1 alin. (1) Cod penal, prin numirea unei pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 150 ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, și întemeiat a concluzionat că inculpatul va putea fi corectat, iar echitatea socială va putea fi restabilită prin aplicarea pedepsei respective.

Cu referire la aserțiunile părții recurente care, prin prisma art.art.78, 79 Cod penal, invocă înlăturarea pedepsei complementare, instanța de recurs le respinge ca fiind neîntemeiate și distinge în acest sens, că pedeapsa complementară sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport prevăzută de art. 264^1 alin. (1) Cod penal este obligatorie și vine să îndeplinească rolul de completare a represiunii şi de lichidare a practicii vicioase în rândul conducătorilor auto de conducere a autoturismelor în stare de ebrietate, și înlăturării stării de primejdie create asupra siguranței pe drumurile publice.

În conformitate cu art. 78 alin.(2) Cod penal, în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa complementară, prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, poate fi înlăturată.

Potrivit art. 78 alin. (5) Cod penal, dacă există circumstanțe atenuante excepționale, pedeapsa poate fi aplicată conform prevederilor art. 79 Cod penal.

Conform art.79 alin.(1) Cod penal, ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul şi motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul şi după consumarea infracţiunii, de alte circumstanţe care micșorează esenţial gravitatea faptei şi a consecinţelor ei, precum şi de contribuirea activă a participantului unei infracţiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanţa de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracţiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie. Minoratul persoanei care a săvîrşit infracţiunea se consideră circumstanţă excepţională. Săvârșirea infracţiunii de către persoanele care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vîrsta de 21 de ani poate fi apreciată de către instanţa de judecată drept circumstanţă excepţională.

Astfel, art. 79 Cod penal prevede că, la stabilirea pedepsei mai blânde decât cea prevăzută de lege instanța de judecată dispune de 3 variante. În primul rând, pedeapsa poate fi stabilită sub limita minimă prevăzută de articolul corespunzător al părții speciale a Codului penal. În al doilea rând, instanța de judecată poate stabili o pedeapsă mai blândă decât cea prevăzută de articolul respectiv. Compararea pedepselor după rigurozitate se face prin aprecierea locului lor în conținutul art. 62 Codul penal. În al treilea rând, instanța de judecată poate să nu aplice pedeapsa complementară prevăzută ca fiind o obligațiune. În calitate de circumstanțe excepționale pentru o pedeapsă mai blândă pot servi atât circumstanțele separate distincte prevăzute în art. 76 Codul penal, cât şi cumulul lor, precum şi alte circumstanțe ce atenuează răspunderea, neenumerate în lege.

În conformitate cu art. 79 Cod penal, stabilirea pedepsei sub limita minimă sau a unei pedepse mai blânde, care nu este prevăzută în sancțiunea articolului corespunzător din Codul penal, în baza căruia este încadrată infracțiunea, se admite luând numai în considerare personalitatea vinovatului în cazul existenței circumstanțelor excepționale, legate de scopul, motivele, rolul vinovatului şi comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, în timpul şi după săvârșirea infracțiunii.

În spiritul acestei norme penale, se înțelege că trebuie să existe ori în împrejurările în care s-a derulat fapta infracțională, or, în datele privind personalitatea infractorului, circumstanțe, împrejurări, particularități, situații sau stări de lucruri, care constituie excepție de la starea obișnuită a lor ori a personalității inculpatului. Împrejurările obișnuite sânt cele care predomină şi caracterizează majoritatea cetățenilor şi nu pot fi considerate excepționale.

La nivel legislativ nu este dată noțiunea de *„circumstanțe excepționale ale cauzei”,* însă, reieșind din textul normei prevăzute la art.79 alin.(1) Cod penal, rezultă că la ele se atribuie așa circumstanță sau un cumul de circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei şi a consecințelor ei, gradul sau pericolul social al persoanei vinovatului.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, circumstanțele expuse de partea recurentă în cererea de recurs nu pot fi considerate circumstanțe excepționale prin prisma art.79 Cod penal, deoarece nu reflectă scopul și motivele faptei, rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, comportarea lui în timpul şi după consumarea infracțiunii, iar alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei şi a consecințelor ei, ce ar permite instanței de judecată să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie nu au fost constatate.

Mai mult, pedeapsa complementară-anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, pentru componența de infracțiune prevăzută de art.264^1 alin.(1) Cod penal este o pedeapsă obligatorie, respectiv, aplicarea sau neaplicarea acesteia nu este lăsată la aprecierea instanței de

judecată, și aceasta pentru că, careva circumstanțe excepționale care să determine aplicarea art.79 Cod penal, în vederea excluderii pedepsei complementară sub formă de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, instanța de recurs nu a stabilit.

Faptul că, inculpatul Grebenciucov Sergiu și-a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii- nu constituie circumstanțe excepționale, acestea fiind circumstanțe care au fost luate în considerație de către instanța de fond la individualizarea pedepsei aplicate inculpatului și grație cărora a beneficiat de reducerea pedepsei cu o pătrime.

În acest context, instanța de recurs respinge argumentul recurentului precum că pedeapsa stabilită de prima instanța este prea aspră, întrucât, instanța de fond a luat în considerație toate circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, dar şi gravitatea infracțiunii săvârșite şi valența relațiilor sociale prejudiciate, de rezonanța socială a infracțiunii şi a ajuns la soluția corectă de numire inculpatului Grebenciucov Sergiu a unei pedepse cu muncă neremunerată în folosul comunității în mărimea fixată, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Totodată, la stabilirea pedepsei, instanța de recurs reține că infracțiunea prevăzută de art. 264^1 alin. (1) Cod penal, care este imputată inculpatului are un pericol social ridicat, făcând parte din domeniul securității circulației și exploatării mijloacelor de transport, ca parte componentă a securității și ordinii publice, condiționată de neadmiterea la circulația rutieră a persoanelor în stare de ebrietate alcoolică.

Având în vedere că, la etapa actuală mijloacele de transport prezintă un grad sporit de pericol, iar conducerea acestora de către persoane în starea de ebrietate reprezintă grad și mai avansat de pericol, instanța conchide că scopul pedepsei poate fi atins doar prin aplicarea față de inculpat și a pedepsei complementare obligatorii sub forma de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport. Mai mult ca atât, anularea dreptului de a conduce mijloace de transport nu este pedeapsa alternativă, ci obligatorie, astfel careva circumstanțe excepționale în privința inculpatului nu au fost constatate.

Reieșind din circumstanțele conturate, Colegiul penal decide asupra respingerii solicitării de stabilire a unei pedepse mai blânde prin înlăturarea pedepsei complementare, or, instanța de fond just şi întemeiat a aplicat pedeapsa complementară față de inculpat sub formă de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport considerând că, pedeapsa aplicată inculpatului este individualizată corect, hotărârea atacată corespunde tuturor exigențelor legislației în vigoare şi nu există nici un temei de implicare a instanței de recurs în vederea casării acesteia, nu a constatat nici un temei de a exclude pedeapsa complimentară sub formă de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, or ținând cont de împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, starea de pericol creată pentru valoarea socială ocrotită punând în primejdie siguranța circulației dar și consecințele produse; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, permit aplicarea pedepsei complementare, întru conștientizarea faptei şi a urmărilor, astfel că va adopta pe viitor o atitudine de respectare întocmai a normelor juridice de securitatea circulației rutiere.

Colegiul penal subliniază strânsa legătură ce trebuie să existe între infracțiunea săvârșită și interzicerea unui drept (fapta comisă furnizând premisa că e nevoie de interzicerea acelui drept pentru apărarea valorilor ocrotite de legea penală), și aceasta pentru că, natura faptei săvârșite de inculpat susține existența unei nedemnități în exercitarea dreptului special de a conduce mijloace de transport.

În sensul celor enunțate, instanța de recurs consideră necesar de a respinge recursul declarat de avocatul Muntean Ivan, în numele inculpatului Grebenciucov Sergiu, împotriva

sentinței Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă din 06 februarie 2025, și menținerea sentinței instanței de fond, fără modificări.

În conformitate cu art.art.447-448, art.449 alin. (1), pct. 1), lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Centru,-

D E C I D E :

Se respinge, ca nefondată, cererea de recurs declarată de către avocatul Muntean Ivan, în numele inculpatului Grebenciucov Sergiu.

Se menţine, fără modificări, sentinţa Judecătoriei Căuşeni, sediul Ştefan Vodă din 06 februarie 2025, în cauza penală privind învinuirea lui Grebenciucov Sergiu.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului,
judecător Robu Oxana

Judecător Schibin Vladislav

Judecător Cojocaru Olga

În conformitate cu prevederile alin. 8 art.339 Cod de procedură penală, dacă unul dintre judecătorii completului de judecată nu are posibilitatea de a semna hotărîrea, în locul lui semnează preşedintele şedinţei, iar dacă şi acesta este în imposibilitate de a semna, în locul lui semnează preşedintele instanţei. În toate cazurile, în hotărîre se menţionează cauza imposibilităţii de a semna.

Prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii din 20 iunie 2025, a fost aprobat raportul de nepromovare a evaluării externe de către judecătorul Oxana Robu.

Potrivit art.18 alin.(5) din Legea privind evaluarea externă a judecătorilor și procurorilor și modificarea unor acte normative, hotărârea consiliului respectiv cu privire la nepromovarea evaluării are ca efect eliberarea din funcție a judecătorului sau, după caz, a procurorului.

Totodată potrivit art.19 alin.(3) din legea supra indicată depunerea contestației suspendă executarea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii sau, după caz, a Consiliului Superior al Procurorilor. În perioada examinării contestației, judecătorul vizat nu poate emite acte judecătorești de dispoziție, iar procurorul vizat nu poate emite acte procesuale pentru realizarea atribuțiilor prevăzute la art. 52 alin. (1) pct. 22), 23), 25) și la art. 53^1 alin. (2) lit. c)–d) și h) din Codul de procedură penală nr. 122/2003.

Din considerentele expuse, în locul președintelui ședinței, judecătorul Robu Oxana, semnează vicepreședintele interimar al Curții de Apel Centru, Spoială Alexandru.

Vicepreședintele interimar al
Curții de Apel Centru — Spoială Alexandru